

har bevirket, at de gamle atter for indeværende Vinter vil opnaa Brændselshjælp, om end ikke i den Udstrækning, vi kunde have ønsket. Det ærede 11te Medlem for 5te Kreds, som i Fjor var Ordfører, sagde ogsaa, at Beløbene 40 Kr. og 35 Kr. ikke var grebet ud af Luften, idet de var fastsat i Henhold til Oplysninger om, hvor store Beløb man tidligere har anvendt til Brændselshjælp. Det er vist ogsaa rigtigt, at denne Hjælp laa omkring de 40 og 35 Kr. Men det ærede 11te Medlem for 5te Kreds glemmer at oplyse, hvorledes Forholdet var under Alderdomsunderstøttelsesloven. Dette kender jeg til, idet jeg nemlig lige siden 1909 og til Dato har haft med disse Sager at gøre. Forholdet var den Gang det, at man foruden at yde de gamle Brændselshjælp ydede Pengehjælp til Beklædning fra yderst til inderst, Sengetøj o. s. v., kort sagt, man hjalp de gamle paa alle mulige Maader. Men det er jo udelukket ved Aldersrenteloven; derfor er Ydelsen af disse 40 og 35 Kr. i Virkeligheden ikke tilstrækkelig til at erstatte de gamle det, de har tabt ved Overgangen fra Alderdomsunderstøttelsesloven til Aldersrenteloven. Ganske naturligt har Indenrigsministeren haft dette for Øje, da han i sit Lovforslag satte Taksterne til 75 og 50 Kr., idet Begrundelsen derfor var den, at Kommunalbestyrelserne ikke havde nogen Mulighed for at hjælpe de gamle tilstrækkeligt. Nu har det vist sig, at man i en Mængde Kommuner slet ikke lader de gamle nyde godt af forskellige Goder, hvorom der findes Bestemmelser i Aldersrenteloven, saasom Bestemmelsen om Forskelsbeløbet, Tillæget til Enker o. s. v. Det vil sige, at som man skulkede fra sine Forpligtelser under Alderdomsunderstøttelsesloven ved ikke at hjælpe de gamle tilstrækkeligt, saaledes skulker man endnu i mange af Landets Kommuner fra sine Forpligtelser til at give de gamle de Goder, der tilkommer dem efter Loven og de Cirkulærer, som Venstres egen Indenrigsminister har udstedt. Masser af gamle fra Omegnen af den Kommune, hvor jeg bor, har henvendt sig til mig og beklaget sig over, at naar de f. Eks. tidligere har faaet Alderdomsunderstøttelse, tildeles der dem enten intet Forskelsbeløb, eller man tildeler dem i hvert Fald et Forskelsbeløb, der bliver mindre end det, der egentlig kunde tilkomme dem. Ligeledes benytter man sig ikke af Tilladelsen til at tillægge Enker og Enkemænd 25 pCt., ogsaa dette skulker man fra i mange Kommuner. Det hjælper ikke, at den ærede Ordfører for Venstre

nu vil undskylde de 123 Kommuner, som sidste Aar skulkede fra at yde Brændselshjælp, idet han siger, at de kunde være berettigede til at gøre det. Hvis en har et lille Hus vurderet til 1 600 eller 2 000 Kr., hvoraf han skylder største Parten væk, regner man det som Formue, og saa skulker man fra at give ham det Tillæg, som det er berettiget at give ham efter Cirkulærerne og ifølge § 21, 4de Stykke, nemlig Forskelsbeløbet.

Der er mange Mennesker, som godt kan se dette, og jeg har under Valgkampen haft Lejlighed til at se Venstres egne Folk, Medlemmer af Sogneraadet, staa op paa Vælgermøder og erklære, at de Satser, der fandtes i Aldersrenteloven, i Virkeligheden var for smaa. Jeg havde den Tilfredsstillelse, at i den Kreds, hvor jeg var opstillet, stod det ærede Medlem af Folketinget Hr. Pinholt op paa Møderne, ikke paa eet, men paa flere Møder, og erklærede overfor Forsamlingen, at han, saafremt der paa Rigsdagen kom til at foreligge Forslag om Ændring i Aldersrenteloven, vilde være rede til at medvirke til, at Understøttelserne, i hvert Fald de laveste Satser, kunde blive forhøjet. I Gaar faldt der en Udtalelse fra et andet æret Medlem i det høje Folketing om, at han personlig — og jeg haaber, at det gjaldt hans Parti — vilde medvirke til, naar der af Indenrigsministeren forelagdes Forslag om Revision af Aldersrenteloven, at der kunde opnaas et praktisk og godt Resultat baade for Partierne og for de gamle, og jeg henleder da den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, at ogsaa det ærede Medlem Hr. Pinholt har erklæret sig villig til at medvirke i den Retning. Naar de forskellige Partier paa Forhaand indser, at der er noget galt ved denne Lov, som bør rettes, og naar de alle sammen i god Forstaaelse vil medvirke dertil, skal der selvfølgelig nok komme noget godt ud deraf til Fordel for de gamle. Det er indlysende, at der er en Masse af disse gamle Mennesker, der bogstavelig talt sulter og fryser. Naar jeg siger det, er det rigtigt, for jeg kender det. Disse Mennesker møder hos mig, og jeg besøger dem personlig og ved derfor, hvorledes deres Forhold er. Naar en Dame eller en Mand paa 63—64 Aar søger om Aldersrente, er vedkommende ikke berettiget til at faa mere end $\frac{2}{3}$ af Grundbeløbet for 65-aarige, og disse to Trediedele kan de Mennesker selvfølgelig ikke leve af, det er ganske umuligt; man maa komme dem til Hjælp paa en eller anden Maade. Det samme gælder for Ægtepar, hvor den